

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726732324688/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

128 10. GUD Fader lof og evig pris og ære
Med Sønnen og den Hellig Aand vi bære,
Hand sette selv os dertil ret i brand,
At prise ham i verdens vide land.

13. Paa St. Mikkels Dag.

Nr. 68.

Mel. Af Højheden oprunden er etc.

Ospøle GUD! din naades magt,
Som du, før verdens grund blev lagt,
Saa evig fast har grundet,
At jeg nu ved din Aand og Søn
Til livets krands saa tryk og kjøn
En himmel-vey har fundet,
Gjør mig
Trøstig,
Til at træde,
Fuld af glæde,
Fra min smerte,
Hart og nær ind til dit hierte.

2. Dog det er endnu ikke nok,
At du dig selv mod satans flok
For os saa vældig setter,
At du i kjerlighedens glød
Ved Sønnens egen aand og død
Vor trang og byrde letter,
Din lyst,
Dit bryst

Nr. 68. *J 7* 1, 12: *hart* | *kuardt* *J* 2, 1: *dog det er* | *dog er det* *J 7*.

St. Mikkels Dag, som nu er afskaffet, var den 29 september. Det var en festdag til tak for englens; iektken var Joh. Ab. 12, 7-12 (ærkoengelen Miksels kamp med dragen), evangeliet Mt. 18, 1-10, hver v. 10 taler om skytsengle.
Nr. 68. Oversættelse. Of søsset GOU, die guiligkeit, J. H. Schrader, Schr. s. 253. — 1, 1-3: Mt. 25, 34; Ef. 1, 4. — 1, 8: Jak. 1, 12; Joh. Ab. 2, 10. — 1, 12: *hart* | *tæt*. — 2, 7-10: *dit bryst* | er vel apposition til *din lyst*, så meningen bliver: *din lyst, dit hjertelag (bryst) til at øje og pleje os, orig.: die Lieb', der trieb uns zu haben, uns zu haben.*

Os at eye
 Og at pleye,
 Gjør at dine
 Himmels-fyrster ere mine.

3. Dit engle-koor, som stedsø kand
 I u-ophørlig glædes brand
 Dit blide ansigt skue,
 Som staaer for thronen idelig,
 Og til din ære viser sig
 Saa fyrig som en luc,
 De maae
 Og staae
 Os til rede,
 Os at lede,
 Os at bære,
 Og fortrolig hos os være.

4. Din glands, som paa dem straaler ned
 Af Guddommens fuldkommenhed
 Og majestætisk rige,
 Har dem i saadan glæde sæt
 Og kjerlighedens brynde, at 129
 De aldrig fra dig vige,
 Bøyg du
 Vor hu
 Ligeledes,
 At vi kedes
 Ved den kolde
 Verden, og til dig os holde.

5. Den store flok i himlens sal,
 Det tusind, tusind, tusind tal

3, 7: de] den J¹. 4, 6: vige] kige J²⁻⁵. orig.: dass sie nicht von dir gehen.

2, 12: himmels-fyrster] englene; ere mine] tordi de står mig til rede, 3, 7-9. — 3, 7
 Dg.: Hehr. 1, 14. — 4, 5: brynde] brand.

Af engle-hær og skifter,
 I dærs skjønhed, glands og pragt
 Forenede af gaudiske magt
 Til himmelske bedrifter,
 Seer nok
 GUds flok,
 Hvor de ere
 GUd saa kiere,
 Dog i fare,
 Derfor vil de dem forsvare.

6. Saa skiøtte vi slet intet om,
 At satans hele rige kom,
 Og vilde os forfærde,
 Vi har i HERrens engle-hær,
 Som er os nat og dag saa nær,
 En mægtig vold og gierde,
 Lad de
 Mørke
 Aander grue
 Ved at skue
 Vores hvile,
 Fuld af engle-spyd og pile.

7. Slet intet kand opholde dem,
 De føre ubehindret frem,
 Som luftens stærke vinde,
 Igiennem al hans modstand gaacr
 De i en hast, som ild i blaar,
 Al mørkheds magt maa svinde.
 Hvad vil
 Da til

6, 1: *skiøtte*] *skjøtter* 1-3.

5, 8: *skifter*] skiftende hold; englenes tjeneste i den himmelske helligdom er tænkt i lighed med Jerusalems tempel, hvor præsterne gjorde tjeneste i skiftende hold, 1. Krøn. 24, 1; Lk. 1, 5, 8. — 5, 8: *GUds flok*] den kristne menighed. — 5, 9: *de*] menigheden. — 6, 7-12: De onde ånder må grue ved at se vor' leje omgivet af velsnede engle. — 7, 3: *Hebr.* 1, 7. — 7, 4: *hans*] Satans.

Dette rige
 Satan siges,
 Eller gieldes
 Mod en hær saa stor af vælde.

8. Ach vilde jordens himmel-slægt
 Kun driste paa GUds varelæggt,
 Og frygte ingen farer.
 O! Christen siel! kun vel til freds,
 Du gaaer jo tryg og alliesteds
 Blant lysets englers skarer,
 Som sig
 Villig
 Til os vender,
 Og paa hænder
 Altid bære.
 Hvo vil da bedrøvet være?

130

9. Dog maae vi gaae i lysets trin,
 Og flye det bare falske skin,
 GUds englers vey betræde,
 Ved synden krænkes dette sind,
 Hvo paa GUds frygt vil legge vind,
 Kand alle engler glæde.
 Den mand,
 Som kand
 GUD behage,
 Hand kand drage
 Engle-hænder
 Efter sig, hvor hand sig vender.

10. Vi ønske i GUds rige jo
 I deres selskabs lyst at hœ,

9, 10: hand| den JL

8, 7: *jordens himmel-slægt* menneskeheden (ud fra Ap. G. 17, 28: »vi er hans og Guds slægt») eller de kristne som Guds børn (sædte ovenirne, som man kan oversætte i Joh. 3, 3. 7, hvad Brorsons samtid var opmærksom på); udtrykket er Brorsons. — 8, 2: *driste paa* stole på. — 8, 10-11: Sl. 91, 12. — 9, 1: *i lysets trin* på lysets vej. — 9, 2: *det bare falske skin* det blotte skin af kristendommen, som er meget falsk. — 10, 1: *i GUds rige* i himlen.

Og dennem liig at blive,
 Velan saa maae vi ligne dem,
 At GUD os ret er angenem,
 End ogsaa her i live,
 At vi
 Og i
 GUD at tiene
 Os forene,
 Og bevise
 Al vor konst hans navn at prise.

11. Saa vil de søge vores gavn,
 Og bære os som børn i favn,
 Vor skade aldrig taale,
 De mærke anders vid og kunst
 Skal svinde som en damp og dunst
 For deres glands og straale,
 Var hand,
 Satan,
 End saa modig,
 De skal blodig
 Ham hortvise,
 Og os skalle roe og lise.

12. Naar vi i fare sikre gaae,
 Da give de os at forstaae,
 Hvordan vi kand undvige,
 Er ingen ven saa god og kier,
 At hand i nøden er os nær,
 De vil os aldrig svige,
 Og om
 Der kom
 End saa mange
 Os at fange

131

10, 5: *al* så st; *angenem*] yndig, kær. -- 10, 8: *og*] også. -- 10, 12: *hans navn at prise*] for at prise hans navn. -- 11, 9: *end saa modig*] end aldrig så modig. -- 12, 1: *sikre*] uden at sue fare.

Sorte drager,
HErrens engler dem forjager.

13. De gaae for os i kamp og striid,
Naar satan bruger al sin fiild,
Vor krop og siel at skiende,
De vaage hos os dag og nat,
Og kalde os Guds egen skat.
Ja, naar vort liv har ende,
Da er
Strux der
Engler rede,
Os at lede
Vel saa blide
Ind at staae hos Lammets side.

14. Des skee dig priis af gandske magt,
O GUD! som os din engle-vagt
Saa gierne vilde unde,
Vi vilde, mens vi vandre her,
I saadan yndig engle-færd
Dig prise hvad vi kunde,
Til vi
Og i
Himmerige
Engle-lige
Frisk tilhaabe
Hellig, hellig, hellig raabe.

14, 11: tilhaabe] tilhobe J⁴7.

12, 11: sorte drager] onde ånder; hertil hører end så mange i l. 9. — 13, 3: skiende] ødelægge. — 13, 3 flg.: Lk. 16, 22. — 14, 1: des] dertor. — 14, 4, 6: vi vilde, vi kunde] vi ville (vil), vi kunne (kan). — 14, 5: i engle-færd] vistnok = i rejsefølge med englene. — 14, 12: Es. 6, 3.

Nr. 69.

Du, dievel! skal den glæde ey
 Af JESu lemmer høre,
 At du dem til din fulske vey
 Fra JESu skulde føre,
 GUD var dig ikke nok,
 Du med din sorte flok,
 Din løgn og egenhed
 Dig fra vor HÈrre steed,
 Vi ville hos ham blive.

2. Du, o du mord-forgiftig aand!
 Som mange engle-skarer
 Har koblet ind i dine haand
 Og sorte affalds-snarer,
 Du drogst dem listig ind
 I dit forventte sind
 Fra deres fyrste-magt,
 Til skændsel og foragt
 Fra lysel nu forstøtte.

3. Hvad har du, hvad har de med dig
 Før eders møye fanden,
 Du est med dem saa ynkelig
 Med mørkheds lenker bunden,
 Du har din glæde, naar
 Du seer det ilde gaer,
 GUDs ville, evig god,
 Du altid staaer imod,
 I synden er din hvile.

4. Os arme mennesker du har
 Med syndens lenker bundet,

Nr. 69. *J¹⁻⁷*. 2, 3: ind i dine haand] ind udi din' haand *J¹*. 2, 9: nu] du *J¹⁻⁷*. sikkert trykke!; den rette forståelse har krævet sletningen af et komma efter l. 8. 3, 7: ville] alle *J¹⁻⁷*. 4, 1: mennesker] mennesker *J¹⁻⁷*.

Nr. 69. Oversættelse. Du (teufel) solst die frende nicht, forfatter?, Schr. s. 247. — 1, 2: 1. Kor. 12, 27; Ef. 5, 30. — 1, 5-8 og 2, 2-9 indeholder bare et fald i engleverdenen før menneskets syndefald. — 1, 7: egenhed! egerstidighed el. selvkløgskab. — 2, 4: affalds-snarer] frefaldssnarer. — 3, 4: Jud. 1, 8. — 3, 7: alle] vj. 8.

Og alt det gode, i os var,
 Er derved plåt forsvundet.
 Al jammer, ve og skam,
 Det er din egen kram,
 Af sæden, du har strødt,
 Er verdens synd og dødt,
 Du est al ondskabs kilde.

5. Den jammer blev os meer end stor,
 Den synd, som du har stiftet,
 At alle folk paa denne jord
 Er dermed plåt forgiftet,
 Det arme hierte, som
 Var HERrens helligdom,
 Der slaaer du op din felt,
 Der ligger du til feidt
 Mod GUD og alt hans rige.

6. Skjønt du nu havde os i aag,
 Hvoraf al verden trykkes,
 Da skal dit snilde anslog dog
 Dig aldrig mere lykkes,
 Dit raad, der var saa stort,
 Har GUD til intet gjort,
 Er du end snild og klog,
 Her har vi skriftens bog,
 Den gjør os dig for kloge.

7. Du bruger baade magt og sviig,
 Snart viser dine tænder,
 Snart er du lysens engel lig
 Før dem dig ikke kiender,
 Du skrekker os med nød,
 Synd, helvede og dødt,
 Snart er du fatt og fin,
 Og skenker sødest viin
 Af verdens lyst og glæde.

133

4, 4: plåt] fuldstændig. — 4, 6: kram;] hvad man drager rundt med og talbyder (ordet i ældre tid fælleskøn). — 6, 5: raad] plan. — 7, 3: 2. Før, 11, 14.

8. Men GUD ved ordets klare glands
 Oplyser vore sind,
 At du vort arme sind og sands
 Ey mere skal forblinde,
 Guds ord vi har dertil,
 Som vi og følge vil,
 At lysen til et sted
 Hvor du os skal i fred
 Til evig tiid vel lade.

9. De fodspor af din løve-fod
 Vi alt for mange kiender,
 Vi veed saa vel dit bitre mod,
 Hvor sledsk du dig end vender,
 Din søde venskabs smil
 Er dødens visse pæl,
 Du lover store ting,
 Men giver dødens sting
 Og evig helved-plager.

10. Vor JESus over os nu staaer,
 Og fred og frelse lyser,
 Trods! at du rører os et haar,
 Hvor heftig du end fryser,
 Thi JESus ned har lagt
 Al satans vold og magt,
 prøv al den konst du veed,
 Vor JESus staaer dig ned,
 Med al din list og vælde.

11. Tag med dig al din helved-sværm,
 Og slaa til begge sider,
 Med os er HERTENS stærke arm,
 Vor JESus for os strider.

9, 9: *helved-plager*] *helveds-plager* *J²-*.

9, 1: 1. Pet. 5, 8. — 9, 3: *modt*] *sind*. — 10, 3: *trods!* *at*] *ikke tale om, at*. — 10, 5: *ned har lagt*] *har nedlagt el. overvundet*. — 11, 1: *sværm*] *sværm*.

Hand ændrer vores sind,
Og tager hiertet ind,
Den deel du stoler paa,
Vort hiertes mørke vraa,
Oplyser hand med naade.

12. Er nogen tryk paa syndens vey,
Ham kand du overvinde,
Ham kand du gjøre lad og fey, 134
Ham tage fast og binde,
Hvo verden end har kier,
Maa falde for dit sverd,
Den dovne christen-flok,
Som ey vil stride nok,
Dem kand du let bestrikke.

13. Men hvo, der følger frisk og fri,
Som ordet ham ledsager,
Og altid ad den snevre stie
Fra verdens lyster drager,
I troen trofast staaer,
Den falske lyst forsmaaer,
Og al sin agt har sat
Til himlen dag og nat,
Den skal du ey forføre.

14. O Jhesu! som est kommen, at
Forstyrre satans rige,
Hielp, at vi aldrig dag og nat
Fra ordels veye vige,
Og gjør os alle frie
Fra satans tyrannie,
Vær hos os, hvor vi gaae,
Staa med os, naar vi staae,
Og lad os altid vinde.

14, 5: og] o JH^s.

11, 6: *tager ind*] indtager, *tager magten over*. -- 11, 7-8: alt det (*den deel*), hvorpå du stoler, nemlig det mørke krog i vort hjerte. -- 12, 9: *bestrikke*] besnære. -- 13, 2: *ledsager*] vejleder. -- 14, 1-2: 1. Joh. 3, 8.

14. Paa alle Helgenes Dag.

Nr. 70.

Helligste JEsu, reenheds kilde,
 Som ey christal kand nær afbilde,
 Du hellighedens perle-skat,
 Da al den glands hos Cherubiner
 Og hellighed hos Seraphiner
 Er mod dit lys kun som en nat,
 Et forskrift er du mig,
 Ach dan mig efter dig,
 Du mit allting,
 JEsu! o nu!
 Bøj sind og hu,
 At jeg maa vorde reen som du.

185

2. O stille JEsu! som din vilde
 Imod din Fader altid stille
 Og indtil døden lydig var,
 Saa hielp at jeg i ligemaade
 Din vilde altid lader raade,
 At dannes til dit æres kar,
 Giv mig dit eget sind,
 At vandre ud og ind
 Stille, stille,
 JEsu! o nu!
 Bøj sind og hu,
 At gaae saa stille frem som du.

3. Aarvaagne JEsu! muntert hierte
 I største møye, kamp og smerte

Nr. 70. J1-7. 1, 2: ey] et J1. 1, 4: ac at den glands] all den glands J1. 1, 5: og hellighed] hellighed J1. 1, 8: ach dan mig] och danne mig J1. 2, 1: vilde] vilde J1. 4-5. 2, 5: vilde] vilde J1. 5-7. 3, 2: i største møye] i din største møye J1

Nr. 70. Oversættelse. Helligster JEsu, heil'gungs-Quelle, hollandsk af J. van Ledenstein, oversat til tysk af B. Crasseltius (G. Arnold?), Sebr. s. 258. — 1, 4-5: Cherubiner, Seraphiner] keruber, serafim, se til nr. 56, 2, 1-2. — 1, 7: et forskrift] 1. Pet. 2, 21, hvor det ord, der oversættes ved forbillede (exempel), egentlig betyder forskrift (til at skrive efter). — 2, 1: saa (ligeom) får sin fortsættelse i 1, 4: saa (sledes). — 2, 8: Rom. 9, 21; 2. Tim. 2, 20. — 3, 1: munter] virksomt, lydig.

13*